

Čez kako uro časa zaropoe nekdo po vežnih vratih. Ker so bile zapahnjene, jame glasno klicati: „Oče Trpotec! Odprite!“

Ta se vprvič ne oglasi, a ko se klic še glasneje ponovi, zleze s postelje v vežo, kjer v nekakem strahu vpraša: „Kdo pa je?“

„Odprite hitro!“ zakliče močen glas nekako zapovedujoče.

„I vendar, kdo pa je?“ vpraša boječe še jedenkrat Trpotec.

„Žandarji!“ bil je odgovor.

To Trpotca prestraši, da naglo vzame luč in odrine zapah na vratih. Takoj se mu pokažeta dva orožnika, katerih prvi naglo vpraša: „Kje pa je Luka? Ali je doma?“

Mož ni bil navajen lagati, a sedaj mu je bilo tudi težko govoriti resnico. Ves v zadregi jecljaje pravi:

„Pred dobro uro je priletel domov ves divji, pa ne vem prav, je-li v svoji postelji. Kaj mu vendar-le hočete?“

„Bodete že zvedeli!“ de pomenljivo orožnik. „Sedaj nama le pomagajte do Luka, on tudi vé nekaj o tem.“

Trpotec ves splašen pokliče hlapca, kateri z lučjo v roki pokaže pot orožnikoma do Lukove spalnice na podstrešju. Tudi ta je bila zaklenjena, ali močan pritisk na vrata

je zadostoval, da je zapah odjenjal. V mali sobici se je videla miza, omara in par stolov, za durmi pa postelja. V njej je ležal Luka. Delal se je, kakor da bi trdno spal.

„No, dobro jutro, gospod Luka!“ pozdravi ga orožnik. „Sedaj vstanemo!“

Luka široko zazeva, kakor da bi bil že dolgo spal.

„Kaj mi pa hočete?“ vpraša mencaje si oči.

„To in še kaj več se pozneje zmenimo! Če hočete iti oblečeni z nama, se le koj napravite! V imenu postave vam velim, da slušate!“

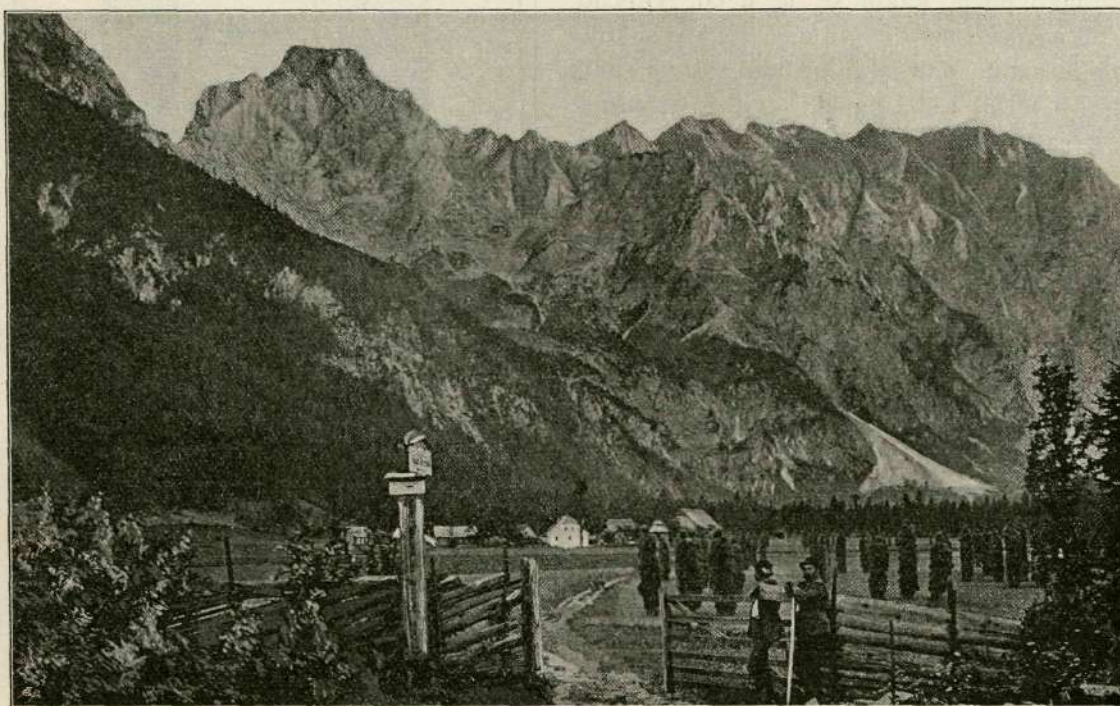
Kmalu potem sta gnala orožnika Luka uklenjenega po vasi tje do postaje. Ondi sta ga nekoliko izpraševala, a ko je Luka vse tajil, reče orožnik: „Bodete že drugje povedali bolj po resnici. Za nocoj naj bo dosti! Sedaj pojdete spat v to-le sobo!“

Rekši mu pokaže pot skozi ozka vrata v nekako klet, kjer ni bilo razen kupa slame in majhnega stolca nobene oprave.

„Tukaj ostanite, dokler ne pojdemo še naprej.“ Orožnik zaklene vrata in odide.

Sedaj je jel Luka premišljevati svoj položaj. Na stolu sedé se je jezil in klel, naposled proti jutru pa je nekoliko zadremal.

(Dalje.)

Ojstriča (na Štajerskem.)

Fot. M. Helf.